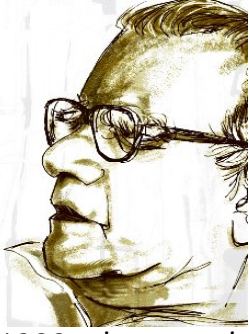

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 17 •December•, 2011 22:04• - •Last Updated•

••Saturday•, 17 •December•, 2011 22:36•

1999-ம் வருடம். பிஸம்பர் மாத முதல் வாரத்தில் ஒரு நாள் காலை. தில்லியில் கழித்த ஒரு அரை நூற்றாண்டு வாழ்க்கை அரசுப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பிறகு, தில்லியை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாது சில வருடங்கள் கழிந்தன. இருந்தாலும் சிறு வயதில் பதிந்திருந்த தமிழ் வாழ்க்கையின் காட்சிகள், மனிதர்கள், உறவுகள் மனதில் அவ்வப்போது திரையோடும். இழந்து விட்டவை அவை. நினைவுகளாகவே ஜீவிப்பவை. இருப்பினும் தமிழ் நாடு இழந்துவிட்ட தாயின் மடியைப் போல சோகத்தோடு தான் நினைவுகளைக் கிளறும். தாயின் மடிதரும் வாதசல்யமும் சுகமும் வறோ எங்கு கிடக்கும்? அந்நாட்களில் நான் விழித்தழுவது மிதந்து வரும் கோயில் மணியோசை காதில் விழ. வீட்டு வாசல் நீர்தளெத்து கோலமிட்டிருக்கும். கொஞ்சம் தள்ளிப் பார்த்தால் குனிந்து கோலமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் தரூப் பெண்களையே பாரக்கலாம். சிலர் காவிரியில் குளித்து ஈரப்படுவையோடு நீர் நிரப்பிய குடத்தை இடப்பின் சும்ன்து வரும் பெண்கள். முழங்கால் உயரத்துக்கு பிழிந்து கட்டிய ஈரவட்டியுடன் வருபவர்கள் ஏதோ ஜபத்தையாய் முணுமுணுக்கும். ஊரில் நுழையும் முன் காவல் தெய்வம் போல சின்ன ஓற்றை அறை வாசம் போல, ஒரு சின்ன கோயிலில் எழுந்தருளியிருக்கும் பிள்ளையாருக்கு தோப்புக்கரணம் போட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களையும் பாரக்கலாம்.

அந்தக் காலை ஏதோ ஒரு காலத்துக்குத் தான் சொந்தமானது. நான் அந்த ஒரு பழங்காலத்துக் காட்சியை முன் வைத்தது போலத் தான் இருக்கிறது இப்போது அந்தக் காட்சியை இப்போது ஏதும் ஒரு தஞ்சை ஜில்லா குக் கிராமத்தில் காணமுடியுமோ என்னவோ. ஆனால் அந்தக் காட்சியைத் திரும்பக் காணும் கனவுகளைச் சும்ன்து கொண்டு தான் தில்லியை விட்டுக் கட்சியாக இங்கு வந்து சேர்ந்தனே. இப்போது இருப்பது சின்னையின் ஒரு புற நகரில். மடிப்பாக்கம். ஐயப்பன் கோயிலைத் தாண்டி அதன் எதிரில் இருக்கும் ஏரியின் கரையொட்டி நடந்தால் பல தரூக்கள். அதில் ஒரு தரூ, முதல் தரூவில் இப்போது ஒரு வாரமாக வாடகை வாசம். அங்கு யாரும் தெரிந்தவர் இல்லை. எனக்குப் பழக்கமானவர் எங்கோ பல தரூக்கள் தள்ளி. கல்லும் கரடும் குழிகளும் தரூவில் வழிந்தோடும் சாக்கடகை கழிவு நீரும், குப்பைகளும். நான் சிறுவயதில் கழித்த கிராமம் முற்றிலும் வறோன காட்சியைத் தந்தது. காலில் சரூப்பு இராது. மடித்துக் கட்டிய நாலு முழுவட்டி, மலே ஒரு துண்டு, அவ்வளவோ. கப்பி ரோடு தான். குண்டு குழியற்று இருக்கும். இந்த எல்லா தரூக்களும் ஒரு ஏரியைப் பார்த்தவை.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 17 •December• 2011 22:04• - •Last Updated•

••Saturday•, 17 •December• 2011 22:36•

ஒன்றரை வருஷம் ஆச்சு. ஹிராகுட்டிலே இருக்கற வளி ஆள் எல்லாரையும் அவனுக்குத் தெரியும், சாமா. புது ஆள் வந்தா அவன் கண்டு பிடிச்சிடுவான். அவனவன் வலையைப் பொருத்து கொஞ்சம் கட்டுதலா புத்திசாலித்தனம் வந்துடும். லெட்டர்லே பேசு சாமிநாதன். உன்னைப் பத்தாலே மதராஸின்னு எழுதி ஓட்டியிருக்கு உன் மஞ்சு சிலே” என்றான் சிரித்துக்கொண்டே. அவனுக்கு எதையும் கொஞ்சம் கட்ட கலர் பச்சி காலை வாரினா சந்தோஷம்.

ஆனால் அந்த மாதிரியான மனித உறவு கடிதம் வரும் போதெல்லாம் புதுப்பித்துக்கொள்ள சந்தர்ப்பங்கள் பின்னர் ஏற்படவில்லை. பெர்சனல் கடிதங்களுக்கு ஆபீஸில் ஒரு பெட்டி வகைக்கப்பட்டது. அதில் போட்டு விட்டுப் போய் விடுவான். தில்லியில் வீட்டு அபிவிருத்தி மாறவேண்டி இருப்பதால் அலுவலகத்துக்கே பெர்சனல் கடிதங்களும் ஒரு பெட்டியில் போடப் பட்டு விடும். வீடுவாங்கியது ஒரு அடக்கு மாடியானால் கட்டிலையே சேலக்கிதார் வாங்கிவதைத் து விடுவான்.

அந்த ஹிராகுட் 1950 மார்ச் மாத சந்திப்பிற்குப் பிறகு தபால் தரூம் ஒரு சவேகனுடன் நேரில் உறவு ஏற்பட்டது சன்னை மடிப்பாக்கத்தில் பிசம்பர் 1999-ல் தான். அது அதிர்ஷ்டவசமாக புத்து வருடங்கள் நீடித்தது. பெங்களூருக்கு குடிபோகும் வரை. தபால் காரன் என்றால் எனக்கு சிறுவயது நிலக்கோட்டை, பின் உடையாளிர் வாழ்க்கையில் அறிந்தது ஒரு நெருங்கிய எங்கள் வாழ்க்கையில் அக்கறையும் ஈடுபாடும் காட்டிய ஒரு ஜீவனம். நிலக்கோட்டையில் கடதைத் தெருவில், ரோடில் எங்கு பார்த்தாலும் “சாமி உங்க வீட்டுக்கு லெட்டர் வந்திருக்கு, ஐயா கிட்டே கொடுத்துடறயா ஐயா” என்பார். நிலக்கோட்டை அறிந்தது ஒரே ஒரு தபால் காரரைத் தான். அவருக்கு ஊரில் எல்லோரையும் தெரியும். எல்லோர் வீட்டு நிலவரமும் தெரியக்கூடிய அளவு தெரியும். தெரியாவிட்டால் கட்டும் ஆர்வமும், உரிமையும் அவருக்கு உண்டு. “ஐயா கல்யாணக் கட்டுதாசிங்கய்யா, யாருக்குங்க ஐயா கல்யாணம்? என்று கட்டாயம் கட்டார்.

சொல்லியாகணும். முகம் மலர்ந்து சந்தோஷத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வார்கள்.? சார் உங்களுக்கு மதுரையிலிருந்து கட்டுதாசி வந்திருக்கு. குழந்தை பிறந்துட்டதா, அம்மா எப்படி இருக்காங்க பத்துச் சொல்லுங்க.” என்று சொல்லி நின்று கொண்டிருப்பார். அவருக்குத் தெரியும் கடிதத்தைப் பார்த்ததுமே. அதை மாமா வாயால் சொல்லக் கேட்கவேண்டும். சந்தோஷமாக. ஏதாச்சும் இனாம் கிடைக்கும். அது ஒரு காலம். அது ஒரு நாகரீகம். ஒரு பண்பாடு. மனித உறவுகளை வளர்க்கும் பண்பாடு. இது தபால் காரரிடம் மாதிரியில்லை. நாவிதன், வண்ணான், கிராமத்தில் தினம் ஒன்றிரண்டு பிடி அரிசிக் குறுவேப்பிலை, கொத்தமல்லி கொடுத்துவிட்டுப் போகிறவளும் தான். எல்லோரும் அவரவரது அன்றாட ஜீவனோபாயத்துக்காகச் செய்யும் தொழிலோடு சந்திக்கும் மனிதருடனும் இதமான உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்ளும் வாழ்க்கை அது.

•Written by - வன்கட சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 17 •December• 2011 22:04• - •Last Updated•

••Saturday•, 17 •December• 2011 22:36•

தபால் காரர் அனகேமாக மறைந்து கொண்டிருக்கும் ஜீ வன்தான். ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன், செல்லப்பாவின் எழுத்து பத்திரிகையில் தபால் காரன் என்று ஒரு சிறுகதை எம்.எஸ். கல்யாணசுந்தரம் என்னும் அன்றகேட்ட மறக்கப்பட்டு விட்ட எழுத்தாளரது வளிவந்திருந்தது. என நினையில் அது தபால் காரருக்கும் கதை எழுதுபவருக்கும் உறவைப் பற்றியது எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. என பெயரில் வந்த முதல் கடிதம் நான் எஸ் எஸ் எல் எஸ் எம் படித்து பரிட்சை முடிவுகளுக்காக கிராமத்தில் தங்கியிருந்த நாட்களில் வந்தது. என பள்ளி நண்பன் ஆர். ஷண்முகத்திடமிருந்து. மாயவரம் பக்கத்தில் இருக்கும் மணலமேடு கிராமத்தில் இருந்தான். நான் அந்த கிராமத்தைப் பார்த்ததில்லை. பபிக்கும் போது அவன் கும் பகோணத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கொட்டையிலிருந்து அவனிடமிருந்து பபிக்கு பத்தகம் வாங்கி வர போவனே. அவன் கொடுத்த பத்தகத்தில் ஒன்று மலையாளில் பிரசுரமான ஹிட்லரின் எனது போராட்டத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு. சொல்லியிருக்கிறேன் என நினையுள்ளின் சுவட்டில். அவன் கவிஞன். அவன் கடிதம் எழுட்டு பக்கங்களுக்கு கவிதையில் இருக்கும். ஜெம்ஷெட் பபிருக்கு வலை தபேச்செல்லும் வரை அவன் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அந்த நினையுள்ள தான் மிஞ்சி இருக்கின்றன. அவன் கடிதங்கள் இல்லை. ஜெம்ஷெட் பபர் மாமா எழுதிய கார்டுகள் இரண்டு பத்திரமாக வதைத் திருந்தன. நினையுள்ளின் சுவட்டில் எழுதும் போது அவற்றைத் தபேனனே. கிடக்கவில்லை.

எத்தனை தடவை ஊர் மாறி, இடம் மாறி, வீடுகள் மாறி இந்த இடப்பட்டு 60 வருடங்களைக் கழித்திருக்கிறேன். இப்போது அவர் இல்லை அவர் கடிதங்களும் இல்லை. ஷண்முகம் எழுதிய கடிதங்களும் இல்லை. தபேம் போது இல்லை என்று தரிந்ததும் அவற்றை இழந்த சோகம் சொற்களையீறிய சோகம்.

கடிதங்கள் வறும் செய்தி மாதிரம் தாங்கிவருவன அல்ல. அந்த செய்தி எழுதிய அன்புள்ளத்தின் இதய நீட்சி. அந்த ஜீ வனின் ரபத்தகை கண் முன் நிறுத்தும். அந்த கடிதத்தில் காணும் எழுத்து எழுதியவரின் தனித்வத்தின் இன்னொரு நீட்சி. இன்றும் செல்லப்பா எனக்கு எழுதிய ஒரு சிலவே ஆன கார்டுகளில் காணும் அவர் கையெழுத்து 1961 செல்லப்பாவை என கண் முன் நிறுத்தும். அந்நாளில் நான் கட்டே அவர் கரலதைத் திரும்பக் கட்டே கும் பிரமையைத் தரும். எனக்கு க.நா.சு. எழுதிய முதல் கடிதம் அவர் இலக்கிய வட்டம் பத்திரிகைக்கு என்ன எழுதகைச் சொல்லிக் கட்டே கடிதம். 1964 – 65 கடிதமாக இருக்கவணேடும். அந்தக் கையெழுத்து என நினையில் மிக ஆழமாகப்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Saturday•, 17 •December• 2011 22:04• - •Last Updated•

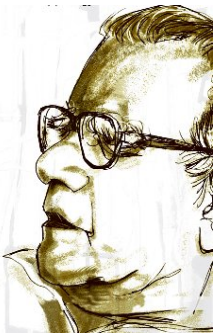
••Saturday•, 17 •December• 2011 22:36•

பதிந் துள் ள்து. எத் தனையோ கடிதங் களில் பரிசு சயமான கையெழுத் துக் கள் பபோல. அவை ஓவ் வொன் றையும் பார் க்கும் பபோது அக் கையெழுத் துக் கள் பழம் நினவைகளைக் கிளறுவதற் கும் அப் பால்,

அவர்கள் ஓவ் வொருவரின் குணத்தின், தனித் தனத்தின்,, ஆளுமனை நீ ட்சியாக என் முன் நிற்கும். எனக்கு பரிசு சயமான க.நா.சுவின் கையெழுத் து 1964 ஆண்டு வந்த கடிதத்தினது. சமீ பத்தில் அன்பர் ஒருவர் ஒரு கடிதத்தின் நகலாகக் காண்பித்து இதில் KNS என்று கையெழுத் திட்டிருக்கிறது. இது க.நா.சு. வா என்று சொல்லமுடியுமா? என்று கேட்டார். எனக்கு 1964- 1980 களில் க.நா.சு. எழுதிய கடிதங்களின் கையெழுத் து பரிசு சயத்தில் சொல்கிறேன். இது க.நா.சு.தான் KNS என்று கையெழுத் திட்டிருந்தாலும் என்று சொன்னேன். அவர் அதை நிச்சயப் படுத்திக்கொள்ள முடிந்தது.

கடிதங்களும், அவை தாங்கி வரும் நம் அன்புக்கும், மரியாதைக்கும் உரியவர்களின் எழுத் துக்கள் அவர்களே நம் முன் நிறுத்தும், அவர்களோடு பழகிய நெருக்கத்தையும் கொண்ட நட்புணர்வுகளையும் முன் நிறுத்தும்.. அவை கரிய கோடுகள் மாத்திரமே அல்ல. வற்றுச் செய்திகள் அல்ல. அவர்களின் காரல்களைக் கேட்கும் பிரமையை நமக்குத் தரும். காலம் மாறிவிட்டது. மாறி விட்ட காலத்தை நாம் திரும்பக் கொணர் முடியாது. இப்போது கண்ணியுக்கமாகிவிட்டது. கண்ணி இல்லாத மனித செயல்பாடு ஏதும் இல்லையென்றே ஆகிவிட்டது

நான் வயதான காலத்தில் கண்ணியை ஒரு சௌகரியத்திற்காக பரிச்சயம் செய்துகொண்டவன். அந்த பரிச்சயம் என் தவேகைக்கு ஏற்ப மிக மிக குறுகிய வட்டத்திற்குள் அடங்குவதுதான். இதன் முழு சாத்தியத்தின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்கு கட்ட நான் அறியாதவன்.. இருப்பினும் கடந்த 7 வருடங்களாக நான் கையால் எழுதுவதையே மறந்து விட்டவன். உலகம் பராவும் உள்ள என் பரிச்சயம் கொண்டவர்களின் பெரும்பாலோரின் முகம் அறியேன். அவர்கள் கையெழுத் து அறியேன். காரல் அறியேன்.

இப்படி 50 களில் உலகம் மாறியிருக்குமாயின் சிலைப்பா, க.நா.சு. தி. ஜானகிராமன். த.நா.குமாரசுவாமி, ஹிந்து ரகுநாதன் மௌனி, தரூம சிவராமன் என்று எத்தனையோ

